

Част IV **Живот без суеверие**

Решението

Почти всеки човек може да види поне няколко проблема, причинени от „Властта“, под чието управление живее, било то корупция, разпалване на войни, социалистическо преразпределение, вмешателство на полицейска държава или друг вид потисничество. И много хора отчаяно търсят решение на такива проблеми. Затова те гласуват за този или онзи кандидат, подкрепят това или онова политическо движение или партия, лобират за или против този или онзи закон и почти винаги се разочароват от резултатите. Те лесно могат да идентифицират различни проблеми и да се оплачат от тях, но истинското решение винаги им се изплъзва.

Причината те да бъдате винаги разочаровани е, че проблемът не е в хората, наричани „Власт“: проблемът е в съзнанието на техните *жертви*. Опитите да се поправи „Властта“ не могат да решат проблем, който не произтича от „Властта“. Недоволният гласоподавател не успява да схване, че неговата *собствена* представа за реалността, неговата *собствена* вяра в „авторитета“ са основната причина за повечето проблеми на обществото. Той вярва, че управляващата класа е естествена, необходима, благотворна част от човешкото общество, като по този начин всичките му усилия се съсредоточават върху препирни за това кой трябва да командва и за това за какво трябва да се използва господството на „Властта“. Когато той мисли за „решения“, той мисли в рамките на етатизма. В резултат на това той е безсилен от самото начало. Това човек да моли господарите да бъдат добри или да моли за нов господар, изобщо не

води към свобода. Дори обратно: такова поведение е сериозен индикатор, че човекът не е свободен дори в собственото си съзнание. И човек, чието съзнание не е свободно, изобщо не може да бъде и тялом свободен.

Хората толкова са свикнали да участват в култови ритуали, наречени събирателно „политика“ (гласуване, лобиране, подаване на молби, участие в предизборни кампании и т. н.), че всяко предложение да не си правят труда да участват в такива безсмислени и безплодни усилия, в техните очи означава предложение „да не правят нищо“. Понеже те разглеждат гласуването, хленченето и моленето като цял спектър от възможности, който им се предлага, що се отнася до „Властта“, те не са в състояние дори да схванат каквото и да било, с което действително може да се постигне свобода. Така че, когато някой волунтарист или анархист обясни както проблема, така и начина да се излезе от него, но без да представи нов кандидат, за когото да се гласува, нова политическа партия, която да бъде подкрепена, или някакво ново движение или кампания, зад която да се застане – с други думи, без да се предлага каквото и да било, което да съответства на суеверието (за „Властта“ и „авторитета“), обикновеният етатист ще се оплаче, че не е било предложено никакво решение. От негова гледна точка всеки, който не играе играта на „политиците“ по правилата, установени от управляващата класа, „не прави нищо“. Той ентусиазирано заявява: „Трябва да участвате!“ Той не успява да схване, че участието в играта, създадена и управлявана от тираните, е „правене на нищо“, поне на нищо полезно.

Всъщност, вместо да трябва да се случи някакво събитие или да трябва да се направи нещо конкретно, истинското решение – единственото решение на проблемите, свързани с „Властта“ – е в това да *не* се правят определени

неща и да *не* се случват определени неща. Т. е., няма положително, активно решение на проблема с „Властта“. Решението в края на краищата е негативно и пасивно:

Спри да подкрепяш агресията срещу ближните. Спри да участваш в ритуали, които оправдават извършването на насилие и утвърждават мита, че нормалните хора задължително трябва да бъдат признателни на някакъв господар и трябва да се подчиняват на такъв господар, вместо да следват своята собствена съвест.

Когато хората спрат да се кланят на олтара на „Властта“, спрат да играят игрите на тираните, спрат да спазват своеволните правила, написани от мегаломани, проблемът ще изчезне от само себе си. Тъй като е нещо митично, „авторитетът“ не трябва да бъде свалян, отхвърлян чрез гласуване или „реформиран“. Хората просто трябва да спрат да си *въобразяват* нещо, което не съществува и никога не е съществувало. Ако хората спрат да позволяват на едно ирационално суеверие да изкривява тяхното *възприятие*, техните *действия* биха се подобрили незабавно и драстично. Агресията, която понастоящем се извършва в името на „авторитета“, в повечето случаи би престанала. Никой не би издавал заповеди, не би прилагал заповеди и не би чувствал необходимост да се подчинява на заповеди, освен ако самите заповеди не са смятани като изконно справедливи според ситуацията, а не според онзи, който издава заповедта, или според мнимия му „авторитет“. Само това би елиминирало огромното мнозинство от кражби, грабежи, заплахи, тормоз, принуда, тероризъм, насилие и убийства, които човешките същества си извършват понастоящем едни на други. Когато хората признаят и приемат, че няма господар, те няма да имат господар. В края на краищата, тяхното робство и средствата да се избяга от него, съществуват *изцяло в тяхното собствено*

съзнание.

Човешкото общество не се нуждае от нищо, което да му се даде допълнително, за да се решат неговите проблеми, нито пък се нуждае от установяването на някаква нова „система“ или изпълнението на някакъв нов генерален план. Напротив, то се нуждае от следното: едно нещо всепроникващо, крайно разрушително – вярата в „авторитета“ и „Властта“ – да бъде *премахнато* от обществото. Онова, което ще „поправи нещата“ не е някакъв централизиран план, нито някаква авторитарна програма, а взаимно доброволно взаимодействие на много индивиди, всеки от които служи на собствените си ценности и следва собствената си съвест. Разбира се, това изобщо не съвпада с начина, по който почти всеки човек е научен да мисли: че обществото се нуждае от генерален план с „лидери“, които ще го осъществят. Всъщност, онова, от което най-много се нуждае обществото, е абсолютната *липса* на генерален план и абсолютното *отсъствие* на авторитарен „лидер“, на когото хората да трябва да подчиняват своята свободна воля и преценка. Решението не е в това да се добавя нещо ново към обществото, а в това, че просто трябва да се разбере и да се прогони най-опасното суеверие.